

ROKKENROL AGENCY

Daniëlle
Siccama

roman

Rokkenrol Agency

Daniëlle Siccama

Rokkenrol Agency

Roman

INKIJKEXEMPLAAR

Voor Reinold

INKIJKEXEMPLAAR

This was love: a string of coincidences that gathered significance and became miracles.

Half of a Yellow Sun, Chimamanda Ngozi Adichie

PARADISO

Door de ramen heen zie ik hem al zitten. Stralende ogen, volle wimpers, een rietje tussen zijn lippen. Lurkend aan een kleurrijk drankje. *Ik heb maar een halfuurtje*, appte ik. Hij schreef terug: *Zullen we Freddy's doen, bij mij thuis is het een zootje, ik ben aan het opruimen. Alweer.*

‘Hm... beetje smokey, beetje zoet... Hypnotic Poison’, zegt hij nadat we elkaar hebben omhelsd. ‘Nee? Fatale Intense van Agent Provocateur?’

‘Chili met chocolade’, zeg ik, ‘van Polly Ruijgrok.’

‘Je zou het moeten bottelen, schat, echt.’

Een ober zet een zwartglanzend bordje voor ons neer met twee stukjes tonijn- en zalmsashimi, wasabimayonaise in vlinder-vorm eromheen gespoten. Gyan volgt de breedgeschouderde jongen terug naar de bar, waar hij driftig glazen begint te wrijven.

‘Leuk?’ zeg ik.

‘Hmpf nee, NIMB.’ Niet In Mijn Bar. ‘Bovendien, ik heb wel wat anders aan mijn hoofd.’ Hij laat me een Tinder-profielfoto zien. ‘Dit is Dereck...’ Gyans ogen glimmen. ‘Ik heb nooit eerder een Dereck gehad. Jij?’

‘Ik weet niet precies wat je onder een Dereck verstaat.’

Met twee vingers zoomt hij in op een foto van een andere man, Hugo, een studentikoos type met bruin, krullerig haar en

vriendelijke, blauwgrijze ogen. Guitige glimlach.

Als ik een maki pak van het glanzende bord, trilt mijn telefoon. Het inkomende bericht komt van Andy, de tourmanager van Babyhawke. *At club in 30 min, give or take. cu, Andy.*

De club is Paradiso, tien minuten rijden vanaf hier – de muziekerk waar ik graag geboren had willen worden, wat mij betreft ook begraven, en wie weet, ooit nog wil trouwen.

Gyan neemt de laatste slok van zijn mocktail.

‘Hoelang ben je nu al “dry”?’

‘Morgen zes weken... het maakt je geest helder, Pol. Ik heb eindelijk eens kunnen nadenken, echt nadenken over mijn toekomst. Ik ben er klaar voor, ik wil wat jij hebt, een stabiele liefde.’

Ik stuur een duimpje naar Andy en leg mijn mobiel weg. ‘Hm-m, ga door,’ zeg ik, ‘wie heeft de beste kaarten?’

Een jongen in een retrofuturistische hoodie die zojuist aan zijn dienst begonnen is, staat naast ons tafeltje. Of we nog wat willen bestellen. Hij zegt het op een toontje alsof hij betere dingen te doen heeft dan hier nu onze bestelling op te nemen.

‘Een skinny mock-a-rita graag’, zegt Gyan.

‘Suiker, stevia of agavesiroop?’ De jongen blaast een vettige pluk haar uit zijn gezicht die precies weer terugvalt op dezelfde plek.

‘Half suiker is goed.’

‘En u, wat wilt u drinken?’ zegt hij tegen mij.

Het overkomt me sinds kort. Of eigenlijk al een tijdje. Om precies te zijn was de eerste keer drie jaar geleden, op mijn tweeëndertigste – dat het onnodig was, bedoel ik: een ‘u’ uit respect voor mijn leeftijd.

‘Voor mij een cappuccino met een extra shot espresso’, zeg ik en geef de jongen een uiterst vriendelijke glimlach, een die zegt: *kappen nou met dat ge-u, wat schelen we, tien, misschien vijftien*

jaar, dit is heel ongemakkelijk, 'ohio' noemen jullie dat, God weet waarom, Ohio is een staat, zonder dat daadwerkelijk te zeggen, want waarom zou ik?

Zodra de jongen weer weg is, kijkt Gyan om zich heen en fluistert: 'Dereck is een open boek, voor zover ik kan zien heeft hij geen verborgen agenda's of rare trekken.'

Ik heb geen idee waarom mijn vriend fluistert, maar ik buig ook voorover en doe hetzelfde, ik vraag hem fluisterend hoe het met die ander, Hugo, zit. We lijken net twee *love*-detectives.

'Hugo komt intelligent over. Een romanticus en een muzik-liefhebber. Waarom fluisteren we eigenlijk?' Gyan kucht in zijn elleboog, een epidemische beleefdheid die nog altijd is blijven plakken.

Ik haal mijn schouders op. We vervolgen het gesprek op een normaal volume.

'Hugo lijkt de beste keuze', zegt Gyan.

'Maar?' Ik sta nog steeds in detectivestand, merk ik. Gyan kijkt spionachtig over zijn schouder naar de glazen wrijvende barman, die al de hele tijd naar ons staat te staren. We gedragen ons vast vreemd.

'Ik weet het niet, Pol.' Als de jongen in de hoodie onze drankjes voor ons neerzet, haalt Gyan zijn handen door zijn haar. 'Ik weet het gewoon echt niet.'

Andy McGuire

aan het typen...

She can't find her lipgloss, how much time
do we have?

First interview is in one hour. What colour?

Andy McGuire

aan het typen...

Spicy cinnamon. She says gloss, no stick.

OK. Let me see if I can help.

Gyan haalt een stuk zalm-sashimi door een van de vleugels van de wasabivlinder, doopt hem in sojasaus en hangt hem voor mijn mond.

Toen ik jong was, een jaar of negen, maakte ik naamkaartjes met *Polly Ruijgrok, Salmon Music*. Ik wilde later iets gaan doen met muziek en ik had ontzettend veel zin om tegen de stroom in te zwemmen.

Ik hap en proef de zachte structuur van de verse zalm in combinatie met de kortstondige maar vlijmscherpe mes-achtige sensatie in de neus, die me toch iedere keer weer verrast.

‘Genoeg over mij,’ zegt Gyan, ‘hebben jij en Alexander al een datum?’

Sinds zes maanden date ik met een twaalf jaar jongere man. Vóór Alexander was mijn liefdesleven een soort langdurige kermisattractie, en dan niet zozeer een spannende, nee, ik zat op de bank. Je weet wel, dat ding dat alsmaar misselijkmakende rondjes draait, ook wel bekend als de wip of de *body shake*. Ik had een soort eeuwig ticket, zo voelde het althans. Dan kwam er weer iemand naast me shaken, dan ging er weer eentje weg. Maar ik bleef continu dezelfde rondjes draaien met die irritante, echoënde stem die maar bleef roepen hoe leuk het wel niet was! Kom er BIJ, BIJ, BIJ! Mijn vriendinnen zaten er trouwens ook, samen met mij, te shaken op die eindeloos draaiende zitbank, tot ze op een dag ineens allemaal weg waren. Tik. Tak. Tok.

Als dominostenen lagen ze ineens onder of op iemand. Naast iemand, moet ik zeggen. En ze kwamen niet meer terug. Ik was

inmiddels de dertig gepasseerd en shakete moederziel alleen op die motherfucking wip. En toen kwamen ze. Mannen van mijn leeftijd, midden-dertigers. Types bij wie de tranen soms in de ogen sprongen, of erger: het bloed. Mannen met complexen of complexe exen, of allebei. Ik meldde me aan bij een datingsite voor 'creatieve dertigplussers' en ontmoette Willem. Een op het eerste gezicht leuke gast met schippersbaardje en dromerige ogen. Willem was drummer bij een niet nader te noemen redelijk bekend bandje. Ik weet nog dat ik dacht: dit zou best nog wel wat kunnen worden, tot hij Bob Dylan begon te mansplainen. Willem wist alles beter. Daarna kwam Yorick de Yogacoach (what's in a name), die de gewoonte had om om de zoveel minuten met het puntje van zijn wijsvinger in zijn oor te roeren (*how much* is in a name) om er vervolgens ijzingwekkend lang aan te gaan ruiken. Mijn derde en laatste date via deze site was met Bikkel, ik weet niet of het zijn echte naam was. Bikkel was een beginnend stand-upcomedian die na drie toch best geslaagde maanden zei dat er nog een ander in het spel was. *Welk spel? Is dit een grap, Bikkel?* Met Alexander ging het anders. Ik had hem niet eens gezien toen hij naast me stond bij de zelfscankassa in de Albert Heijn. Het was vrijdagavond vlak voor sluit, ik had nog vlug een fles slobberwijn in de bonus voor mezelf gehaald en doorzocht mijn tas op een pinpas, toen hij de zijne op het apparaat legde. *Piep*. Betaling goedgekeurd. Zes euro vijftig. Ik keek opzij, recht in twee lichtgrijze, piepjonge ogen. 'Thuis heb ik een betere koud liggen', zei hij. Ik glimlachte en zei dat die zeker van zijn moeder moest zijn.

Found the gloss. On our way to club. A

Gyan slurpt het bodempje van zijn mocktail leeg, lepelt het weke vruchtvlees eruit en kijkt me aan. 'Je moet me wel zeggen

wanneer ik kan helpen met verhuisdozen pakken. Ik ben dol op inpakken, en uitpakken', glimlacht hij.

'Alexander is druk met de winkel en ik heb de laatste maanden ineens veel klussen, we hebben het er eigenlijk niet meer over gehad, dus voorlopig gaan we gewoon zo door, ieder ons eigen huisje.' Ik check de tijd op mijn mobiel. 'Ik moet echt gaan', zeg ik, ik sta op en knuffel mijn beste vriend. 'Iets zegt me dat je voor Hugo moet kiezen.'

Ik druk de kraag van mijn leren motorjack dicht en draai de sleutel om van mijn dieppaarse Kawasaki Z650 die klinkt als een spinnende kat maar dan duizendmaal versterkt. In mijn oortjes klinkt het nieuwe album van Babyhawke. 'Echt een gevalletje voor jou, Pol', zei mijn opvolger bij het platenlabel. Nadat de platenbaas, die we The Machine noemden omdat de man nooit leek te slapen, het muzieklabel had verlaten, ontdekten we dat het moederschap zinkende was. Private-equitywolven vermomd als redders kochten het op, braken het in stukken, verkochten deze weer door en dumpten onderwijl het gros van het personeel, onder wie Gyan en mij. Niet veel later bleken ze toch weer handjes tekort te komen en zo werd ik een zzp'er die werk uit handen nam van iemand die mijn oude baan uitvoerde.

Babyhawkes stem doet denken aan die van Stevie Nicks en The Bangles met een vleugje Kim Wilde. Synthesizerpop met de *happy sad vibe* uit de jaren tachtig. Ze schrijft, zingt en speelt bijna alles zelf. Een multitalent, schreef de internationale pers. Een b-prio, mailde mijn opvolger bij het muzieklabel – de interne benaming voor artiesten die hard op weg waren naar de allerhoogste status, er net vandaan kwamen, of die het geen moer kon schelen, roem, geld of interne statussen, maar die gewoon muziek maakten om de muziek. Voor hen deed ik het.

Een paar interviews opzetten, handje schudden met de tourmanager, persdag begeleiden, je weet hoe het gaat, schreef mijn opvolger. Wij zijn die dag druk met een A-prio. Als er wat is, bel me! Je kunt hetzelfde factureren als de vorige keer.

Een mager gevulde eenpersoons boodschappentas in ruil voor tweeënhalve dag werk. Het muziekwereldje was nou niet bepaald een vetpot, maar ik deed het voor 'de zaak'. *Thanks, Pol.*

'Andy, hi.'

De tourmanager heeft een verwassen T-shirt aan met het logo van de Sex Pistols. Hij wil me een hand geven maar moet daarvoor eerst een van zijn twee telefoons in een broekzak zien te proppen. Hij lijkt me het type RPG-gamer, een nachtdier dat cavia's of hamsters houdt. We staan tegenover elkaar in de catacomben van Paradiso. 'Ze zit daarbinnen.' Andy stopt zijn vrije hand in de uitgeholde achterzak van zijn jeans die als een pyjama om zijn benen hangt.

'Je weet van eh, *well... you know.*'

'Ik heb haar biografie gelezen', zeg ik. Een vlot geschreven anderhalve pagina, bedoeld voor journalisten als achtergrondinformatie.

'Perfect', gaat Andy verder. 'Je moet haar gewoon duidelijk, in weinig omslachtige zinnen, vertellen wat ze moet doen en wat niet. En belangrijk: *don't leave her alone too long.*'

'Geen probleem.'

'Ik ben over een paar uurtjes weer terug. Als er wat is, bel me. *I'm off for a smoke.*'

Het is niet de eerste keer dat ik een tourmanager ontmoet die het direct na het handen schudden op een rennen zet naar de eerste de beste coffeeshop. Ik open de deur van de kleedruimte.

De artiest draagt een wollen petje over haar blonde piekharen. Sproeten over haar bleke gezicht, een smalle mond met

opvallend grote voortanden – alsof de rest van haar gebit nog gewisseld moet, maar dat zou raar zijn op je tweeëntwintigste. De cover van haar album was een met waterverf geschilderd portret van haarzelf, in alleen een los overhemd en onderbroek waarin een lichtpistool geklemd zit. In haar handen houdt ze een gamecontroller vast. Ik telde drie katten, maar het konden er meer zijn, het was zo'n schildering.

Ze kijkt me aan, net als op de albumcover, gefocust en een tikkeltje wereldvreemd, schuchter als een kat, haar ogen samengeknepen tot een streepje.

'Hi Puck,' zeg ik, 'ik ben Polly. Andy is even weg. Ik ben er nu voor je.'

Ze trekt haar schouders op en houdt ze daar een poosje. Ik heb geen idee wat dat betekent.

'Zal ik daar in de hoek gaan zitten? Dan nemen we het schema even door.'

Puck zegt nog steeds niets. Misschien is ze zich aan het voorbereiden, misschien spaart ze haar stem.

'Je eerste interview begint over een kwartier, met een muziekblog.'

Puck zwijgt.

'Daarna komt een journalist van een krant die je album vier sterren heeft gegeven, en daarna...' ik ken het lijstje uit mijn hoofd maar kijk toch naar mijn mobiel, 'een vrouwenblad, nog een krant, een online nieuwsplatform en als laatste een muziekmaandblad.'

Ik heb geen flauw idee of het binnenkomt. Haar pupillen dwalen over de vloer van de kleedkamer. Misschien is ze op zoek naar iets. Op tafel liggen een rugzak, een Nintendo Switch en een leeg flesje water. In de prullenbak spot ik een paar ingedeukte koffiebekertjes.

'Wil je misschien wat drinken?'

Ze begint hevig te knikken.

Och jee...

'Water, fris, thee, koffie? Iets anders?'

Bij 'koffie' kneep ze haar ogen toe.

Het duurt even voordat ik doorheb dat ze achter me aan loopt, de kleedkamer uit. Onderaan de trap, recht voor de toiletten, blijft ze staan, als aan de grond genageld. Haar blik kruipt omhoog, naar de begane grond boven ons waar roadies druk bezig zijn haar set op te bouwen voor de soundcheck. *Don't leave her alone too long.*

'Kom je mee?' vraag ik.

Ze kijkt me wazig aan en schudt angstig haar hoofd.

Het voelt ineens als een operatie. 1. De artiest in kwestie heeft dorst en wordt zo geïnterviewd, 2. De toiletten stinken een uur in de wind, en 3. Ze wil niet mee naar boven en ze kan niet lang alleen. Ik knijp mijn neus dicht en vertel haar in exacte, onopgesmukte woorden wat ze moet doen. Jij. Blijft. Hier. Ik. Ben. Zo. Terug.

Ze knikt en ademt in.

De. Tijd. Loopt.

Ik ren de trap op. 'Koffie', roep ik om me heen. Een vinger in het productiekantoor wijst me een kant op. Twee medewerkers staan te kletsen voor de koffieautomaat. Hun keuze valt op cappuccino. Of toch niet. Een weifelende vinger. Schiet op, denk ik bij mezelf. Eindelijk. Nog een keuze. Suiker. Een, twee, drie of vier streepjes. De medewerker aarzelt. Checkt bij haar collega. Ik hoor niet wat ze zeggen. Mijn oren staan in operationele toestand, gericht op de Broze Beschermeling beneden in de kleedruimte. Het straaltje loopt tergend langzaam. Als de medewerkers weglopen, druk ik vlug op een knop. Shit! Wat wilde ze? Vooruit, cappuccino en zwart. Het straaltje loopt. Ik heb poedermelk nodig, en suiker, voor het geval dat. Een opletten-

de productiemedewerker aan de telefoon wijst naar beneden. Ik open een lade en pak twee van elk. Stop ze in mijn broekzak. Met een bonkend hart en twee gloeiend hete bekertjes neem ik de trap terug naar beneden. Met elke trede die ik afdaal wordt de stank gruwelijker en goorder.

Dan zie ik haar staan. Op precies dezelfde plek als waar ik haar achterliet, in exact dezelfde houding. Ze laat haar schouders los en hapt naar adem.

‘Waarom,’ zeg ik, ‘waarom ben je hier en niet in je kleedruimte?’

Verwarring. Hier was het toch? Hier moest ik blijven. Ze praat met haar ogen en ik versta ieder woord.

Ik wil haar vasthouden, maar die bekertjes. ‘Kom, we gaan naar je kleedkamer.’

Ze volgt me als een estafetteloper, we moeten oppassen dat we niet botsen.

De laatste journalist komt met rode wangen de kleedkamer uit en fluistert me in dat ze een beetje *goofy* is, maar obsessief muzikaal. Vlak daarna meldt een man in zwart ons dat ze klaar zijn voor de soundcheck. Puck glimlacht. Haar eerste glimlach van vandaag.

Bij de deuropening van de kleedkamer staan we tegenover elkaar.

‘De interviews zitten erop,’ zeg ik.

‘Awesome,’ zegt ze.

Het is de eerste keer dat ik haar stem hoor. Ik wijs naar de backstagetrap rechts van mij, die naar het podium leidt. Ze knijpt haar oogleden tot een mysterieus streepje.

Hand in hand lopen we de trap op van de Veelbelovenden, de Gevestigden en hun Geesten. Ik voor, zij achter. Ik draai me om en kijk naar het jonge multitalent wier debuutalbum we-

reldwijd een- tot vijfsterrenrecensies kreeg en net zo wisselende kritieken: 'briljant in al haar onschuld' (*Rolling Stone*), 'louter stijl, geen inhoud' (*The New York Times*). Met elke stap die ik neem, besef ik dat ik een hand vasthoud van iemand die mij de weg vraagt, terwijl ik zelf niet eens weet welke kant ik op ga. Mijn naam is Polly Ruijgrok, vijfendertig jaar oud, ik heb een huis, een leuke baan en een steady relatie, toch kan ik het vreemde gevoel niet van me afschudden dat ik het niet ben, dat het allemaal niet mij is. We staan boven, achter het zwarte gordijn van Paradiso. Ik volg haar vastberaden stappen naar de dubbele vintage keyboards vooraan op het podium. De lichten gaan aan. Alles wat net nog breekbaar was heeft ineens kracht. Pucks voeten schieten wortel, Babyhawke ontwaakt, ze kijkt omhoog en spreidt haar vingers over de toetsen.

Halfnegen. We staan rechtsvoor in de zaal, op amper drie meter afstand van het podium met een biertje van brouwerij De Eeuwige Jeugd – Gyan een nul punt vier, ik een blond –, als de lichten doven. Alexander had op het laatste moment afgezegd. Hij was druk, schreef hij, met het labelen van nieuwe kledingstukken. Meteen had ik Gyan geappt, of hij mijn plus één wilde zijn. Binnen vijf seconden stuurde hij een selfie met perzikachtige blush en glossy lippen plus het onderschrift: *Baby I know, it's that me espresso*.

Op wat gefluister na is het muisstil in de zaal. Een goudgele volgspot belicht de bleke, meisjesachtige vingers die over de toetsen glijden van een analoge synthesizer, een Korg ms-20. Ze draagt een roze baseballcap, een *baggy* trui met de tekst *Who The Fuck Is Puck Black?*, een zwart minirokje en motorlaarzen. Tijdens mijn eerste concert heb ik, inclusief toegift, negentig minuten naar twee gitaarspelende handen gekeken, pas bij de

uitgang zag ik zijn gezicht op de poster. Het is de zegen en vloek van kleine mensen in een land met de langste ter wereld: je ziet vaak geen zier, maar je wordt behendig in het doorzoeken van drukke ruimtes naar de beste beschikbare plekjes.

Babyhawkes stem grijpt me plots naar de keel, moeiteloos schakelt ze over van ruw naar breekbaar. Ze beweegt vloeiend op de thermiek in het bloedhete voormalige kerkgebouw. Ik laat mijn armen vrij, sluit mijn ogen en denk aan niets dan de beat die mijn lichaam injecteert. Ik voel mijn beste vriend naast me, ruik zijn naar kokos en limoen ruikende zweet. Dit is wat we delen. Dat we de schaamte voorbij naar de sterren dansen – geen grenzen, alles mag, zolang je maar beweegt. Met de snelheid van een roofvogel komt ze dichterbij en bespeelt het publiek vooraan. Glinsterende ogen en oplichtende mobieltjes. Puck Black alias Babyhawke telt af voor het volgende nummer.

Three, two, one.

Het podium kleurt witgoud en een vijfkoppgige band rijst op uit het donker. De drummer slaat honderdtwintig *beats per minute*, de unanieme hartslag van het publiek. Ze pakt de microfoon, duwt hem naar voren en legt haar hoofd op haar gestrekte arm, die dun is en vol sproetjes. Van het verlegen meisje van zonet zijn alleen nog maar de contouren over. Felle lichten veranderen de deeltjes stof om haar heen in minuscule sterren. Een opzweepende bass. Een gitaarriff. Haar gespreide vingers balt ze tot een vuist, die ze zachtjes op en neer beweegt. Paradiso deint mee. Gyan fluit op zijn vingers, ik probeer het maar ik kan het nog steeds niet.

Een stelletje voor me vergrendelt de handen. Een paar studenten staren naar een moshpit van meisjes. Ogen dicht, armen in de lucht, elkaar strelend en kussend, liefdevol reikend naar

anderen om hen heen. Dit is waarom ik het muziekwereldje in wilde: vreemdenliefde. Een intiem samenzijn met mensen van wie je geen idee hebt wie ze zijn, wat ze doen of denken. Welke geheimen ze bij zich dragen, wat hun dromen zijn, hun angsten, of ze eenzaam zijn of niet, blij, verdrietig, waar ze in geloven en of ze überhaupt nog ergens in geloven. Maar één ding hebben ze gemeen: allemaal zijn ze hier om voor één nacht elkaars Perfecte Vreemden te zijn. Ik richt mijn blik naar de dubbele balkonrij met ravende lichamen. Een jong persoon in jurk met snor en vlechtjes danst naast een oudere man. Dit is Paradiso. Bezwepte concertgangers met geloken ogen, die even niet aan werk hoeven te denken, aan studie of toekomst, niet vanavond. Ik scan de haartypes: krullen, lang, kaal, fijn, kort, piek en punk in alle tinten, en de bovenlichamen: overhemden en hemdjes, baggy, neon en ontbloot, als de aanblik van een lange, mannelijke torso me plotseling als een sloopkogel raakt.

Met zijn rug naar me toe zou hij kunnen doorgaan voor elke willekeurige concertganger, maar niet voor mij. Een milliseconde lang zie ik zijn gezicht. Die ogen. Zijn haar. Het is langer, en donkerder ook. Zijn schouders lijken breder. Ik weet niets uit te brengen. Mijn lippen, ze bewegen niet. Mijn hart beukt tegen de kleppen op. Ik knijp mijn ogen samen tegen het crashende geluid in mijn hoofd.